

(המשך ממעמד 13)

את אשתו, רבקה, לשקר — כדי לייצר לעצמו אליבי.

איש צבאהקבע סיפר כי הוא היה, משך זמן רב, מאהבה של אביגיל סלומון. הם היו נפגשים, פעם בשבועיים, בגיבועת-בר-נר, מתעלסים באהבים. ראובן הודה כי בערב הרצח קיים פגישתו האחרונה עם אביגיל. אך הוא הכחיש בכל תוקף קשר כל-שהו לרצח עצמו.

סיפורו החדש היה רעוע יותר מהליפט בו נמצאה גופתה של אהובתו. אך למרבה הפלא, הוא נתקבל על דעת החוקרים. ראובן סיפר כי נפגש עם אביגיל ליד עץ אקליפטוס אשר ניצב קרוב מאוד לדרך ראשית בה עוברים חברי הקיבוץ בדרכם לחדר-האוכל.

המאהב סיפר כי מתחת לעץ זה הוא ישב לצדה של אביגיל והתעלס עמה באהבים. לדבריו, לא עבר איש במקום.

כאשר נכנס ראובן לקיבוץ, ראו אותו שני חברים. כשיצא משם, לא ראה אותו איש. לפי דבריו, יצא לפני השעה בה בוצע הרצח.

ראובן סיפר כי הגיע לביתו באוטובוס האחרון הנוסע לשיכון המזרחי בראשון-לציון, שליד שיכון צבאהקבע בצריפין, בו הוא גר. ראובן ידע לספר כי האוטובוס בו נסע היה ריק וכי הנהג לא ביקש ממנו לשלם עבור הנסיעה.

„עשינו מאמץ גדול לגלות את האוטובוס הזה ואת הנהג שהובילו לשיכון המזרחי אך לא הצלחנו“, הודה רביפקד שטיינברג, מפקד גפת רמלה-רחובות, שהיה האחראי על ה-אזור בו אירע הרצח ופיקח על החקירה.

כל הנהגים שעבדו באותו קו נחקרו בי-קפדנות. איש מהם לא היה מסוגל לזכור את הנוסע שלא שילם. לעומת זאת, ידעו הנהגים לספר כי לא ייתכן בשום פנים ואופן שראובן נסע באוטובוס האחרון לשיכון המזרחי כפי שסיפר; כי אוטובוס זה מלא תמיד מפה לפה, ואילו ראובן סיפר כי המכונית בה נסע היתה ריקה כמעט. האוטובוס נעלם. נהגו נעלם. פרטיהסיי פור נשארו לוטים בערפל. סיפור מוזר זה לא החשיד את ראובן.

כי הידיעות המרעישות, כביכול, על בגידתה של אביגיל, רק הוסיפו עידוד לחוקרים, שקבעו עוד בתחילת החקירה כי ציון הוא הרוצח. כעת היתה להם גם סיבה לרצח. הבעל גילה את בגידות אשתו ורצח אותה, טענו אנשי המשטרה.

***

אמון ועד ששיקר

ל כן ברור מה רבה היתה ההתרגשות בחוגי המשטרה כאשר הביע ראובן את רצונו למסור וידוי מלא על מעשיו באותו ערב. הוא הבהיל אל ראש אגף החקירות במטה המשטרה, ניצב מתתיהו (אדי) סלע, אשר גבה בעצמו את העדות החשובה. סלע התרשם עמוקות מווידויו הכנה של ראובן; הוא החליט מיד כי ראובן אינו יכול להיות הרוצח. החלטה זו נתקבלה על אף שרשרת ארוכה של שקרים שכבר רבצה או על מצפוננו של ראובן.

החוקרים האחרים לא התלהבו מאשיותו של ראובן במידה בה סמך עליו ראש אגף החקירות, אך לא העזו להתנגד למסקדם. מאוחר יותר התברר כי אומנם צדקו החוקרים המועטים, שקבעו כי אין לתת אמון מלא בדבריו של ראובן. מלבד אשתו, לא הופיע אף עד לאישור הגירסה החדשה. שגיאה מספר שבע בפרשה גרועה אף מקודמתה. אם לגבי ראובן יכולים החוקרים לטעון כי חקרוהו ממושכות ושוכנעו כי הוא דובר אמת, הרי קשה לטעון כך במה שנוגע לכמה קרובי-משפחה אחרים. התנהגותם המוזרה לא נחקרה מעולם.

היו אלה שני אחיה של רבקה, אשת מאיר ראובן, מאהבה של אביגיל ואחיו — מאיר ראובן עצמו.

ימים מספר לאחר הרצח, נעלמו השלושה. אחר כך התברר כי ירדו לאילת. הם נשארו שם עד היום הזה.

שלושתם גרו פעם בגיבועת-ברנר. שלוש-תם גרו בסביבה בה התגוררו גם ציון ואביגיל. שלושתם הכירו היטב את כל ה-סביבה. שלושתם ירדו לאילת — ימים מספר לאחר הרצח, ונשארו שם.

אסף (23), אחיו של מאיר ראובן, גורש מגיבועת-ברנר בגלל מעשה מגונה שביצע בקיבוץ בילדה בת תשע. המיקרה הוזה אי-רע בסביבות מקום הימצאה של אביגיל. זמן קצר לפני הירצחה של אביגיל בא אסף, שהיה נהג בצבא, עם מכונית צבאית ויחד עם מאיר, אחיו ורבקה גיסתו הוציא

בגניבה מהקיבוץ מספר חפצים שהיו פעם בשימוש של שמשון — אחיה של רבקה, שעה שגר עדיין בקיבוץ. שמשון הוציא אף הוא מן הקיבוץ בגלל יחסיו הידורתיים מדי עם תלמידות בית-הספר הצעירות.

„לקחנו את החפצים בניגוד לרצון הקיבוץ ומבלי שאיש ירגיש בנו“, סיפר אחריכך על המיבצע הסמל מאיר ראובן.

רבקה, אשת מאיר, הודתה כי כאשר היתה בצרה היה האדם הראשון אליו היתה הולכת להתייעץ ולבקש מחסה — אחיה שמשון. היא טענה כי לא ידעה על בגידותיו של בעלה ולכן לא יכלה אף לספר עליהן לא-חיה. אם אומנם לא ידעה רבקה על כך, היתה היא אחת המעטות בין דיירי השיכון שלא ידעה על כך.

איש מבין שלושת האחים לא נחקר. כא-שר העלה פרקליטו של ציון סלומון, עורך-הדין אלי פוגטש, את שאלת חקירתם של האחים בבית-המשפט, התעוררה המש-טרה לחיים. שוטר מיוחד נשלח לאילת לח-קור את שמשון. החקירה היתה קצרה ב-יותר. הוא שאל את שמשון איפה היה בליל הרצח ושמשון גילה כי היה בקולנוע. עם משפט זה חזר השוטר המחונן צפונה. השגיאה השמינית בפרשה זו, שוב מ-טילה צל כבד על הצד המוסרי שבשי-טות חקירתה של משטרת ישראל. שעה שציון

אביגיל

סלומון היפהפיה כפי שנראתה בזמן האחרון. היא היתה מלאת חדות-חיים, ואהבה להצלטס.

סלומון היה כלוא בתא המעצר, כבניין תחנת המשטרה ברמלה, הוכנס אליו לתא אדם ששהה איתו כשלושה שבועות. בכל הדרכים האפשריות ניסה העציר השני לזר-בב את ציון ולמשוך אותו לשיחה על פרשת רצח אשתו. ציון השקט וקפוא-המבט לא הירבה לשוחח עם האיש. עובדה זו לא מנעה מהמשטרה להביאו לבית-המשפט כי-אחד מעזרי-התביעה העיקריים.

האיש, ששמו נאסר לפירסום בגלל חששו שמא יתנקמו בו חבריו אם יודע להם כי הפך למלשין, טען כי ציון גילה לו בשי-חיותיהם שבילי הרצח הסתובב במקום שם אירע המקרה; שהיה זה לילה חשוך ושהוא (ציון) פתח באותו לילה את ברו המים בדירתו והוא חושש עתה שמא שמעו השכ-נים את רעש המים הניגנים.

אותו עד נכבד, שעל דבריו עדותו ביקשה המשטרה להתבסס ועל סמך דבריו צפוי היה אדם להיות נידון למאסר-עולם, היה לא אחר מאשר פושע פלילי מהידועים והחתיקים בישראל, אדם שעשרות תיקים פליליים רובצים על מצפוננו.

הדבר המדהים ביותר בכל העניין הוא, ש-המשטרה לא נרתעה מלשלוח אדם כזה לחשוד הכלוא, בנסיון לסחוט הודאה מ-ציון — על אף שידעה כי רוב התיקים בהם נאשם המודיע הם תיקי עבירות-אמון — ויופיים מעשי-הונאה, מעשי-רמאות והוצאת כסף בטענות שחא-

„אם שמו אותו לתפקיד זה היו מוכרחים למסור לו אינפורמציה על מהלך החקירה“, הודה אחד מהקצינים החוקרים. במילים אחר-רות: הקצינים אמרו לאיש — „ציון סלו-מון זה הוא רוצח. תוציא את זה ממנו.“ אם היתה קיימת סכנה שבית-המשפט

עסיס
מדה בצל
Assis ONION SOUP
אריק עסיס
POTAGE SUISSE

דגנל
עגולות שטוחות
באריזה כפולה 34 אגורות

אנגלית • צרפתית
לומדים בשיטה קלה ויסודית בביה"ס „קדימה“ ת"א. בן-יהודה 74, טל. 20314.
אנו פותחים:
● קורסים ואולפנים נוספים למבוגרים (שפה שימושית, זדוקי, כתיב, סגנון ושיחה (Conversation). הלמודים בכל שעות הבוקר והערב.
● אולפניות לתלמידי בתי-ספר גומרי ג'יה יסודי, הי"ד תיכון לביסוס הידיעות והכנה ל„בנרית“ (SHAKESPEARE, LITERATURE) טיפול אינדיבידואלי בקבוצות קטנות ועידידי מורים מעורים פרטים והרשמה: מ' עד 12.30 לפני הצהריים: 3 עד 9 בערב. (פרט ליום ו')